

Κυριακή 21η Αύγούστου 2022

Κυριακή Γ' Ματθαίου (μετά τήν έορτήν).

(Μτθ. 17, 14 – 23).

«...οὐδέν ἀδυνατήσει ὑμῖν» (Μτθ. 17, 20).

Στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ὁ Χριστός θεραπεύει τόν σεληνιαζόμενο νέο, τόν ὁποῖο δέν κατάφεραν νά θεραπεύσουν οἱ μαθητές Του ἔξαιτίας τῆς ὀλιγοπιστίας τους. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τό παιδί ἀπό ἀγάπη. Παράλληλα ἐκμεταλλεύεται τήν εὐκαιρία γιά νά διδάξει στούς ἀνθρώπους ὅτι, ἐάν διαθέτουν πίστη, «οὐδέν ἀδυνατήσει» σ' αὐτούς.

Ὑπάρχουν περίοδοι κατά τίς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος ζεῖ τήν ψευδαίσθηση μιᾶς παντοδυναμίας. Ἡ ὁρμή τῆς νεότητας, ἡ δύναμη τοῦ πλούτου, ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεων, ἡ εὐρύτητα

τῶν σχέσεων καί τῶν γνωριμιῶν, ὁ ὑπερτροφικός ἐγωισμός, ἡ ἱκανοποίηση τῶν πάσης φύσεως ἐπιθυμιῶν ἐνισχύουν αὐτήν τήν ψευδαίσθηση τῆς δύνάμης τοῦ ἀνθρώπου. Κάνοντας κακή χρήση αὐτῆς τῆς δύνάμης καί νομίζοντας πώς ἔτσι θά ἐδραιωθεῖ περισσότερο, ὁ ἄνθρωπος βιάζει ἀσύστολα τό φυσικό περιβάλλον, καθυποτάσσει ὅσους θεωρεῖ πιά ἀδύναμους ἀπό τόν ἴδιο, ἐξωκοίλει πρὸς τήν ὑπερβολή καί τήν ἀκρότητα, δοκιμάζει ἀκόρεστα κάθε ὑλική ἀπόλαυση καί κάθε κοσμική παροχή. Πολλές φορές, μεθυσμένος ἀπό τή δύναμή του, ὁ ἄνθρωπος μεταμορφώνεται σ' ἕναν τυφώνα, πού σαρώνει στό πέρασμά του τά πάντα καί ἐπιφέρει ἀνεξέλεγκτα ἀποτελέσματα.

Ἐνῶ, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος βιώνει τήν εὐχάριστη αἴσθηση τῆς δύνάμης, ἔρχονται στιγμές πού καταλαβαίνει τήν τεράστια ἀδυναμία του. Αἰσθάνεται ἀδύναμος μπροστά στά προβλήματα τῆς ζωῆς, μπροστά στό ἄγνωστο μέλλον, μπροστά στά μυστήρια πού

τόν περιβάλλουν, μπροστά στους χαρακτήρες και στις συμπεριφορές τῶν ἄλλων πού πρέπει νά διαχειριστεῖ. Ὀπλίζεται καί φορτώνεται μέ πολλά ἐφόδια, μέ κάθε εἶδους προσόντα, μέ δυνατότητες, πού τίς ἀποκτάει μέσα ἀπό τόν ἀγώνα τῆς ὀλοκλήρωσής του, ἀλλά καί πάλι διαπιστώνει τήν ἀδυναμία του ὄχι μόνον ἀπέναντι στους ἐξωτερικούς παράγοντες ἀλλά ἀκόμη καί ἀπέναντι στόν ἑαυτό του.

Σ' αὐτές τίς ὀδυνηρές καταστάσεις τῆς ἀδυναμίας φανερώνεται ἡ στόφα καί ἡ ποιότητα τοῦ χαρακτήρα. Ὄταν ὁ πλοῦτος, οἱ γνώσεις καί οἱ γνωριμίες, τά προσόντα, οἱ ικανότητες καί ἡ δύναμη δέν μποροῦν νά ἀποφύγουν τήν ἀρρώστια, νά ἀκυρώσουν τόν θάνατο, νά ἀπαλύνουν τήν προδοσία, νά ἀντιστρέψουν τήν ἀποτυχία, νά ἐξαγοράσουν τήν ἀγάπη, νά ἐξασφαλίσουν τήν ἐλευθερία, νά ἀποφύγουν τήν πάσης φύσεως θλίψη καί δοκιμασία, τότε ἔρχεται στήν ἐπιφάνεια τό ἀληθινό πνευματικό ὑπόστρωμα τοῦ καθενός. Ἐάν ἡ δύναμη στηρίζεται ἐπάνω σέ ἀληθινή

έσωτερική καλλιέργεια, τότε, στή φάση του πειρασμού, θά δουλέψει ή ύπομονή, ή έπιμονή, ή θέληση, ή έργατικότητα, ή αισιοδοξία. Έάν ή δύναμη στηρίζεται μόνο στον έγωισμό, τότε, κατά τή στιγμή τής πτώσης, θά εκδηλωθει τό άγχος, ή κατάθλιψη, ή άπελπισία, ή άπομόνωση, ό θυμός, ή άρνηση, ή κακία. Οί περισσότεροι άνθρωποι, όταν κατανοούν τήν αδυναμία τους, δέν χαίρονται. Περισσότερο θίγονται, άπελπίζονται, καταρρακώνονται, βιώνουν μία κόλαση χωρίς έλπίδα, έναν θάνατο χωρίς ανάσταση. Ζητούν από κάπου νά πιαστούν. Στρέφονται προς κάθε κατεύθυνση, για νά έχουν ένα στήριγμα, λίγη παρηγοριά, μία συμπαράσταση. Άπευθύνονται σέ μάγους, σέ μελλοντολόγους, σέ άπατεῶνες, για νά διορθώσουν ό,τι άσχημο βιώνουν. Προσκολλῶνται σέ φίλους, άμφίβολης ποιότητας και ύποπτων κινήτρων, οί όποιοι άνεύθυνα και έπιπόλαια δίνουν συμβουλές καταστροφικές και όλέθριες. Εϊναι βέβαιο ότι ό αδύναμος άνθρωπος πού δέν ενδιαφέρθηκε ποτέ για τον

Θεό θά σπάσει καί θά σκορπίσει στά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, ὅταν κτυπηθεῖ ἀπό τόν ἀνεμοστρόβιλο τῆς ἀποτυχίας ἢ τοῦ κακοῦ.

Αὐτό ἐπισημαίνει ὁ Χριστός στούς μαθητές Του σήμερα, καθώς τούς λέγει ὅτι δέν μπόρεσαν νά βοηθήσουν τόν σεληνιαζόμενο νέο ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας τους. Χωρίς ἀναφορά στόν Παντοδύναμο Θεό ἡ δική τους δύναμη ἀποδείχτηκε μηδαμινή καί γελοία. Μέ ἐφόδιο τήν ἀπιστία ταπεινώθηκαν ἀπό τόν διάβολο καί στάθηκαν κατώτεροι τῶν περιστάσεων. Ὁ Ἰησοῦς, λοιπόν, τούς διδάσκει φιλόανθρωπα καί τούς διαβεβαιώνει πώς ἀκόμη καί ἡ παραμικρή πίστη καί ἀναφορά στόν Θεό τούς κάνει πανίσχυρους. Εἶναι ἐλπιδοφόρα αὐτή ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ: «ἐάν ἔχητε πίστιν... οὐδέν ἀδυνατήσει ὑμῖν».

Τό μυστικό γιά τήν πιο συμφέρουσα ἐπίλυση ὄλων τῶν προβλημάτων εἶναι ἡ πίστη. Ἡ πίστη σάν ἀληθινή σχέση, πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό καί ὄχι σάν ἀφηρημένη ἰδέα, πού καλύπτει ἀπλῶς κάποιο

φιλοσοφικό κενό. Ἡ ζωντανή πίστη κάνει τόν ἄνθρωπο νά κοινωνεῖ μέ τόν Θεό, νά Τόν ἀγαπάει καί νά ἀγαπιέται ἀπό Ἐκεῖνον. Ὁ πιστός μεταμορφώνεται ἀπό τήν πίστη του, δηλαδή ἀλλοιώνεται ἀπό τή σχέση καί τήν ἐπαφή του μέ τόν Κύριο. Μιμεῖται τόν Χριστό. Καθαρίζεται ἀπό τόν Ἰησοῦ. Θεοποιεῖται καί δοξάζεται, καθώς βαδίζει τό μονοπάτι τῆς θεογνωσίας. Δυναμώνει ἀπό τόν Θεό, ἐπειδή δανερίζει τόν ἑαυτό του στήν πρόνοια καί στήν πανσοφία τοῦ Θεοῦ. Ὁ πιστός γίνεται ζωντανό θεϊκό ἐργαλεῖο καί μπροστά του τίποτε πλέον δέν εἶναι ἀδύνατον. Τά πάντα ὑποτάσσονται ὄχι σ' ἐκεῖνον ἀλλά στήν παντοδύναμη Δεξιά τοῦ Ὑψίστου, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ μέσ' ἀπό τό δικό του πρόσωπο.

Κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς μας, κάθε ἀναποδιά, κάθε ἄσχημη κατάσταση δέν εἶναι πλήγμα καί συμφορά. Εἶναι πολύτιμη εὐκαιρία νά ἀναζητήσουμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα μας. Ἐάν Τόν φιλοξενοῦμε, θά ἀπολαύσουμε τή δύναμή Του. Ἐάν εἴμαστε ἀποξενωμένοι

ἀπ' Ἐκεῖνον, εἶναι εὐκαιρία, μέσω τοῦ πειρασμοῦ, νά ἀνανεώσουμε τή σχέση μας μαζί Του. Νά ζητήσουμε νά ἐργασθεῖ Ἐκεῖνος γιά τό δικό μας συμφέρον. Τότε εἶναι βέβαιο πώς αὐτή ἡ ἐμπιστοσύνη μας στό πρόσωπό Του θά δικαιωθεῖ. Εἶναι σίγουρο ὅτι ἡ φιλόανθρωπη παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ θά ἐπιβάλλει τό ἀπόλυτο καλό, πού μόνον αὐτό στό τέλος ἐπικρατεῖ καί θριαμβεύει. Ἀμήν.